

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1013²

Κυριακὴ Ε' Λουκᾶ (Λουκ. 16,19-31)
2 Νοεμβρίου 2025 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κόλασι – παράδεισος

Ἐπῆρχε, ἀγαπητοί μου, ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἦταν φτωχοὶ ἀλλὰ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Ἦταν εὐτυχισμένοι, γιατί εἶχαν ἓνα μεγάλο θησαυρό. Ὁ θησαυρὸς αὐτός, ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὶς καλύβες καὶ στὰ φτωχὰ σπίτια, ἦταν ἡ **πίστις**. Πίστευαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι. **Πίστευαν**, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς ποὺ ἔφτιαξε τὸν κόσμον· ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πατέρας ὄλων, ὅτι ἡ πρόνοιά του ἀπλώνεται παντοῦ, κι ὅτι δὲν πέφτει οὔτε φύλλο ἀπὸ τὸ δέντρο χωρὶς τὸ θεῖο θέλημα. Πίστευαν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος· τιμωρεῖ τὸ κακὸ καὶ ἀμείβει τὸ ἀγαθόν. Πίστευαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ τὰ ζῶα· ἐκεῖνα ψοφᾶνε, μὰ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ψυχὴ ἀθάνατη. Πίστευαν ἀκόμη, ὅτι πέραν τοῦ τάφου ὑπάρχει ζωὴ, αἰώνιος ζωὴ· ὅτι ὑπάρχει παράδεισος ποὺ πηγαίνουν οἱ δίκαιοι, καὶ κόλασις ποὺ πηγαίνουν οἱ ἄδικοι, οἱ ἁμαρτωλοὶ κι ἁμετανόητοι. Τὰ πίστευαν αὐτὰ τότε.

Σήμερα; ὦ σήμερα! **Αἰώνας ἀπιστίας**. Οἱ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν· ὑπάρχουν μάλιστα μερικοὶ **ἄθεοι**, ποὺ ἅμα τοὺς πῆς ὅτι ὑπάρχει κόλασις καὶ παράδεισος, ἐμπαίζουν καὶ λένε· Κόλασις - παράδεισος **παραμύθια τῶν γερόντων**· ἐδῶ εἶνε ἡ κόλασις, ἐδῶ καὶ ὁ παράδεισος...

Σ' αὐτὸ τὸν ἰσχυρισμὸ ἀπαντᾷ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 16,19-31), ποὺ περιέχει **μία ἀπὸ τὶς ὠραιότερες παραβολὲς** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μᾶς διηγεῖται τὴ ζωὴ δυὸ ἀνθρώπων· πῶς ἔζησαν ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, καὶ πῶς ζοῦν τώρα στὸν ἄλλο κόσμον. Μᾶς διηγεῖται γιὰ ἓνα πλούσιο καὶ γιὰ ἓνα φτωχόν. Εἶνε γνωστὴ ἡ παραβολὴ· ἄς μὴν τὴν ἐπαναλάβω.

Τί βλέπουμε ἐδῶ; Ὅτι ὁ πλούσιος πῆγε στὴν **κόλασις**, ὁ φτωχὸς πῆγε στὸν **παράδεισο**.

Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· Ὁ **πλούσιος** αὐτὸς γιατί πῆγε στὴν κόλασις; μήπως γιατί εἶχε λεφτά; Μὰ στὴν παραβολὴ ἐδῶ βλέπουμε, ὅτι

ἓνας ἄλλος πλούσιος, ὁ Ἀβραάμ, δὲν πῆγε στὴν κόλασις· τὸν βλέπουμε μέσα στὸν παράδεισο νὰ ἀγάλλεται καὶ νὰ εὐφραίνεται. Ἦταν ὅμως πολὺ διαφορετικὸς ὁ Ἀβραάμ. Ὁ Ἀβραάμ ἦταν φιλόστοργος καὶ ἐλεήμων· ὅποιοι περνοῦσε ἀπὸ τὴν καλύβα του τὸν φιλοξενοῦσε, ἔκανε καλὸ στὸν κόσμον. Πλούσιος ἦταν κι ὁ Ἰώβ· εἶχε κι αὐτὸς μεγάλη περιουσία, ἀλλὰ ἔδινε στοὺς φτωχοὺς. Ὁ πλούσιος λοιπὸν αὐτὸς τοῦ εὐαγγελίου πῆγε στὴν κόλασις γιατί **δὲν ἔκανε καλὴ χρῆσι τοῦ πλοῦτου** του, **ἦταν σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος**, εἶχε πέτρινη καρδιά. Ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι, ποὺ δὲν συγκινοῦνται. Καὶ αὐτὸς μόνο τὸν ἑαυτοῦ τοῦ κοίταζε, κανένα ἄλλο. Δὲν ἔδινε οὔτε στὸν ἄγγελό του νερό. Κατοικοῦσε σὲ πάλαι· ντυνόταν μὲ τὰ πιὸ ἀκριβὰ ροῦχα· ἔτρωγε τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητά· ἔπινε τὰ πιὸ σπάνια ποτά· ζοῦσε φιληδὸνα καὶ φιλόσαρκα· ὑπηρέτες καὶ ὑπηρέτριες τὸν περικύκλωναν.

Μὲ τ' ἀγαθὰ ποὺ εἶχε, ροῦχα καὶ τροφές, θὰ μπορούσε νὰ ντύσῃ καὶ νὰ θρέψῃ ἕκατὸ - διακόσους φτωχοὺς. Κι ὅμως αὐτὸς δὲν βοήθησε κανένα. Καὶ στὴν πόρτα του μέρα - νύχτα στεκόταν ἓνας φτωχός, ὁ **Λάζαρος**. Αὐτὸς πεινοῦσε, κ' ἓνα πιάτο φαγητὸ δὲν εἶδε ποτέ ἀπὸ τὸν πλούσιο. Περίμενε μόνο ὁ ταλαίπωρος, πότε θ' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα νὰ τινάξουν τὸ τραπεζομάντηλο οἱ ὑπηρέτες καὶ νὰ πέσουν τὰ ψίχουλα· κι αὐτὸς σάλιωνε τὸ δάχτυλο καὶ μάζευε ἀπὸ κάτω ἓνα - ἓνα τὰ ψίχουλα, ἀνακατεμένα μὲ τὸ χῶμα, γιὰ νὰ τὰ φάῃ!

Τέτοιος ἀπάνθρωπος ἦταν ὁ πλούσιος. Γι' αὐτὸ πῆγε στὴν κόλασις. Γιατί ἐκεῖνο ποὺ ζητάει ὁ Θεὸς παραπάνω ἀπ' ὅλα εἶνε, νὰ ἔχουμε **ἀγάπη**. Ἀγάπη δίδαξε ὁ Χριστός· ἀγάπη ὅχι μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ τὰ ἔργα.

Ἀλλὰ **σήμερα οἱ ἄνθρωποι εἶνε σκληροί**. Ποτέ ἄλλοτε ὁ κόσμος δὲν μάζεψε τόσα χρήματα ὅσα στὴν ἐποχὴ μας. Κι ὅμως οἱ καρδιές

εἶνε σκληρές. Θέλετε παράδειγμα; Πρὸ ἐτῶν σ' ἓνα κέντρο διασκεδάσεως κάποιου χωριοῦ ἔφτασε μιὰ διεφθαρμένη «καλλιτέχνηδα», ντιζέζ, ἀπ' αὐτὲς τὶς νυχτερίδες τῆς ἡδονῆς ποὺ ξελοιάζουν τοὺς ἄντρες. Καὶ μέσα σὲ μιὰ νύχτα εἰσέπραξε ἑκατὸν δέκα χιλιάδες (110.000) δραχμές, ἀστρονομικὸ τότε ποσό. Τὰ μάζεψε, καὶ τὸ πρωὶ ἔφυγε. Τὴν ἄλλη μέρα βγῆκε ὁ παπᾶς γιὰ ἔρανο ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ποὺ τόσες ὑπηρεσίες προσφέρει. Καὶ πόσα, λέτε, δῶσανε; Πεντακόσες πενήντα (550) δραχμές! Κάντε σύγκρισι. Ἐγὼ ἀπορῶ, πῶς στέκονται ἀκόμη τὰ ἄστρα στὸν οὐρανὸ καὶ δὲν πέφτουν στὰ κεφάλια μας, μὲ τόση διαφθορὰ ἀλλὰ καὶ τόση σκληροκαρδία. Ἄσπλαχνος ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, **ἄσπλαχνος καὶ ὁ κόσμος** σήμερα. Κι ὅπως ἐκεῖνος ἔπεσε στὴν κόλασι, ἔτσι καὶ ὁ σημερινὸς κόσμος.

Χθὲς λυπήθηκα ἓναν ἄνθρωπο. Εἶνε **ἀνάπηρος**, κουτσός, μὲ δεκανίκια. Ἔπεσε ἀπ' τὸ δέντρο καὶ χτύπησε. –Πάρτε με, λέει, στὸ γηροκομεῖο. –Μὰ στὸ γηροκομεῖο παίρνουμε ὄσους δὲν ἔχουν παιδιά νὰ τοὺς κοιτάξουν· ἐσύ; –Ἄχ, λέει κι ἄρχισε νὰ κλαίη, ἔχω δεκατρεῖς γιουοὺς καὶ δεκατρεῖς νυφάδες! μὰ κανεῖς δὲν μὲ δέχεται στὸ σπίτι... Τί **σκληρότητα!** Ξεπεράσαμε καὶ τὰ ἄγρια θηρία· ἐκεῖνα ἀγαποῦν καὶ τρέφουν τοὺς γονεῖς τους.

Σκληρὲς οἱ καρδιὲς γιὰ τοὺς γονεῖς, σκληρὲς καὶ γιὰ τὰ **παιδιά**. Γέμισαν τὰ σπίτια ἀπὸ λεφτά. Καὶ ξέρετε γιατί γέμισαν; Νὰ σᾶς πῶ μιὰ ἐξηγήσι. Ἄλλοτε ἡ οἰκογένεια εἶχε πολλὰ παιδιά. Λεφτὰ δὲν εἶχε - παιδιά εἶχε. Τώρα; Ἐνα - δύο παιδιά μόνο· καὶ τὰ χρήματα ποὺ περισσεύουν ποῦ πᾶνε; Στὴν καλοπέρασι καὶ τὴν πολυτέλεια, σὲ διαμερίσματα καὶ πολυκατοικίες κ.λπ.. Ἔχε λοιπὸν λεφτά, καὶ μὴν ἔχεις παιδιά! Τότε ἦταν φτωχοί, γιατί εἶχαν παιδιά. Ἡ μάνα ἔπαιρνε τὸ ψωμί, ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ τὸ μοίραζε σὰν ἀντίδωρο στὰ παιδιά της. Τώρα; Χόρτασαν! γιατί ἔχουν δυό, ποὺ τὰ τρέφουν σὰν τὰ ζῶα. Καὶ τὸ ἔθνος; Ἐνῶ ἄλλα ἔθνη αὐξάνουν, τὸ δικό μας σβήνει. Σιγὰ - σιγὰ κλείνουν καὶ τὰ σχολεῖα, γιατί δὲν ἔχουν παιδιά.

Σκληρὰ λοιπὸν καὶ ἀπάνθρωπα τὰ ἄτομα· σκληρὲς καὶ ἀπάνθρωπες οἱ οἰκογένειες· σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα καὶ τὰ **κράτη**. Τοὺς περισσεύουν ἀγαθὰ. Κι ἀντὶ νὰ τὰ στείλουν σὲ λαοὺς ἄλλους ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα, ἀνοίγουν λάκκους καὶ τὰ θάβουν! Ἄλλοι τὶς πατάτες, ἄλλοι τὰ φρούτα. Ἄλλοι καῖνε τὰ σιτηρά τους, κι ἄλλοι χύνουν τὸ γάλα τους στὰ ποτάμια. Τέτοια **κοινωνία** καταντήσαμε, σὰν τὸν πλούσιο τοῦ εὐαγγελίου.

Μετὰ ὅμως τὸν πλούσιο, ποὺ γιὰ τὴν ἀπάνθρωπία του πῆγε στὴν κόλασι, ἄς δοῦμε τώρα καὶ τὸ **φτωχό**. Γιατί ὁ φτωχὸς αὐτὸς πῆγε στὸν παράδεισο; μόνον γιατί ἦταν φτωχός; Ὅχι· ἀλλὰ καὶ γιὰ κάτι ἄλλο μεγάλο, ποὺ πάλι δὲν ὑπάρχει στὴν κοινωνία μας. Ὅπως στοὺς πλουσίους δὲν ὑπάρχουν σπλάχνα καὶ ἔλεος, ἔτσι στοὺς φτωχοὺς δὲν ὑπάρχει ἓνα ἄλλο σπουδαῖο πρᾶγμα· δὲν ὑπάρχει **ὑπομονή**.

Ὁ Λάζαρος ἦταν **ὑπόδειγμα ὑπομονῆς**. Τί ἦτανε; Φτωχός. Μόνον φτωχός; Ἦταν καὶ ἄρρωστος· εἶχαν ἀνοίξει στὸ κορμί του πληγὲς ποὺ τρέχανε, κ' ἔρχονταν τὰ σκυλιὰ καὶ τὶς γλείφανε. Φτωχός καὶ ἄρρωστος. Τί ἄλλο ἀκόμα; Ἐγκαταλελειμμένος· δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο. Καὶ τί ἔκανε; Ἄλλος στὴ θέσι του θὰ γόγγυζε καὶ θὰ βλαστημοῦσε. Αὐτὸς δὲ γόγγυσε, δὲ βλαστήμησε, δὲ εἶπε τίποτα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τὴν ὑπομονή του λοιπὸν αὐτὴ τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ πάη στὸν παράδεισο καὶ νὰ εὐφραίνεται αἰωνίως.

Ποῦ αὐτὴ ἡ ὑπομονὴ σήμερα; Τὰ ἔχουμε ὅλα στὸ σπίτι. Κάτι νὰ λείψη, ὁ ἄντρας γίνεται θηρίο καὶ τὰ σπάει ὅλα. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ὑπομονὴ οὔτε **εὐγνωμοσύνη**. Μὲ τὴ μπουκιὰ στὸ στόμα βλαστημᾶνε. Ποιὸς λέει εὐχαριστῶ;

Ξέρετε **τί σημαίνει «Λάζαρος»**; Εἶνε ἐβραϊκὸ ὄνομα καὶ θὰ πῆ «**ἔχει ὁ Θεός**». Μεγάλον πρᾶγμα νὰ τὸ πιστεῦης αὐτό. Τί νὰ τὰ κάνης τὰ πλούτη; Σὲ μιὰ στιγμή διαλύονται καὶ καταστρέφονται. «ἔχει ὁ Θεός!»· τὸ λέγανε οἱ γονεῖς καὶ οἱ πρόγονοί μας, ποὺ ἔχανε βαθεῖα τὴν πίστι στὸ Θεό.

Ὁ φτωχὸς Λάζαρος εἶχε ὑπομονή. Σήμερα ὑπάρχουν ἄραγε τέτοια διαμάντια, τέτοιοι εὐγενεῖς ἄνθρωποι, ποὺ νὰ δοξάζουν καὶ νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεό; Στὴ Θεσσαλονίκη εἶδα κάποτε ἓνα **πλανόδιο μανάβη**, ποὺ ἐπάνω στὸ καροτσάκι του ἔγραφε· «ἔχει ὁ Θεός!». Νὰ διαμάντια ποὺ κρύβει αὐτὴ ἡ κοινωνία. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁμοιος μὲ τὸ Λάζαρο.

Εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ ἄσπλαχνος πλούσιος βρέθηκε στὴν κόλασι, ἐνῶ ὁ ὑπομονετικὸς Λάζαρος ἀξιώθηκε τοῦ παραδείσου. Ἄς ἔχουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν **ἐλπίδα** στὸ Θεό, ὅπως λέει ὁ ποιητής·

«Κι ἂν δὲν μοῦ μείνη ἐντὸς τοῦ κόσμου,
ποῦ ν' ἀκουμπήσω, νὰ σταθῶ,
ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεός μου.

Πῶς ἢ μπορῶ νὰ ἀπελπισθῶ;» (Γ. Βερίτης).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1015²

Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,41-56)
9 Νοεμβρίου 2025 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περὶ πίστεως

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀγίας μας θρησκείας, εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας. Δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνας ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι· δὲν εἶνε ἓνας φιλόσοφος, ἓνας μέγας ἄνδρας τῆς ἱστορίας. Εἶνε κάτι παραπάνω. Εἶνε παραπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους, παραπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἀγίους, παραπάνω ἀπὸ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους· εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων, εἶνε τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἀγίας Τριάδος, **εἶνε Θεός!** Κι ἂν ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι σιωπήσουμε, καὶ οἱ πέτρες ἀκόμα θὰ φωνάξουν ὅτι «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεπ.). Θεός! **Τὸ φωνάζουν τὰ θαύματά του.** Πόσα θαύματα; Ἀναρίθμητα· ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ μετρήσῃ. Ἄν μετρήσῃ κανεὶς τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ, τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, τὰ φύλλα τῶν δασῶν, τότε μπορεῖ νὰ μετρήσῃ καὶ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Δύο θαύματα τοῦ Χριστοῦ διηγεῖται σήμερα τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 8,41-56)· τὸ ἓνα εἶνε θεραπεία μιᾶς γυναίκας, τὸ ἄλλο εἶνε ἡ ἀνάστασι μιᾶς κόρης. Ἄς τὰ δοῦμε κάπως λεπτομερέστερα.

Ὁ Χριστός μας ἦταν σὲ μιὰ πόλι τῆς Παλαιστίνης, τὴν Ἱεριχώ. Ἐκεῖ, καθὼς βάδιζε στὸ δρόμο, μαζεύτηκε κόσμος, ἀπὸ περιέργεια νὰ δοῦν τὸν διδάσκαλο καὶ θαυματουργό. Μαζεύτηκαν τόσοι, ὥστε μῆλο νὰ ῥριχνες, δὲν ἔπεφτε κάτω. Ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ συνωσιζόνταν γύρω του, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν παρουσίᾳ του. Σὲ μιὰ στιγμή ἔρχεται κάποιος καὶ πέφτει μπροστὰ του γονατιστός. Ἦταν ἓνας πλούσιος τῆς πόλεως, Ἰάειρος τὸ ὄνομα, ἀρχισυνάγωγος, ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς. Γονατίζει καὶ λέει· Κύριε, ἔχω ἄρρωστο τὸ **κορίτσι** μου, ἔλα στὸ σπίτι νὰ τὸ θερα-

πεύσῃς. Ὁ Χριστὸς δέχτηκε τὴν πρόσκλησι καὶ συνέχισε γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι.

Ἄλλ' ἐνῶ βάδιζε, αἴφνης σταματᾷ καὶ λέει· –Κάποιος μὲ ἄγγιξε! Ἄπαντᾷ ὁ Πέτρος· –Κύριε, τί εἶν' αὐτὸ ποὺ λές; Ἐδῶ χιλιάδες κόσμος σὲ σπρώχνει καὶ σ' ἄγγιζει. –Ὅχι, κάποιος μὲ ἄγγιξε· ἐγὼ αἰσθάνθηκα νὰ βγαίνη ἀπὸ πάνω μου θαυματουργικὴ δύναμις. Τότε δειλὰ - δειλὰ παρουσιάστηκε μπροστὰ του μιὰ **γυναίκα**. Γονατίζει καὶ λέει· –Κύριε, ἐγὼ ἡ ταλαίπωρη εἶμαι ποὺ σὲ ἄγγιξα. Συχώρεσέ με. Δὲν εἶμαι ἄξια νὰ σ' ἄγγιζω, ὡς ἁμαρτωλή. Ἀλλὰ δώδεκα χρόνια ὑπέφερα ἀπὸ ἀσθένεια γυναικεία· οἱ πηγές τοῦ σώματός μου ἀνοίξαν κ' ἔτρεχαν αἷμα. Στράγγισα, κόντεψα νὰ πεθάνω. Πῆγα σὲ γιαιτρούς, πῆρα φάρμακα, ἔκανα ὅ,τι ὑποδεικνύει ἡ ἱατρικὴ, μὰ τίποτε· ἡ αἱμορραγία ἐξακολουθοῦσε. Ὅταν ὁμως ἄκουσα τ' ὄνομά σου, πῆρα θάρρος καὶ εἶπα· Αὐτὸ ποὺ δὲν ἔκαναν οἱ γιαιτροὶ καὶ τὰ φάρμακα, θὰ τὸ κάνῃ ὁ Χριστός! Μὲ τὴν πίστι αὐτὴ σὲ πλησίασα καὶ τόλμησα ν' ἄγγιξω τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός σου. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε· θεραπεύτηκα ἀμέσως. Κύριε, δόξα σοι! Τότε ὁ Χριστὸς τῆς λέει· –**Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε**» (ἐ.ἀ. 8,48).

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Χριστός, νὰ καὶ φτάνει δρομαῖος ἓνας ὑπρέτης ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου καὶ τοῦ λέει· –Μὴν ἐνοχλεῖς πλέον τὸν Διδάσκαλο· τὸ κορίτσι πέθανε, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐπισκέψεως. Ἄλλ' ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· «*Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε...*» (ἐ.ἀ. 8,50)· ἔχε θάρρος, μὴ φοβᾶσαι, μόνο πίστευε. Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι, εἶχε μαζευτὴ κόσμος καὶ μοιρολογοῦσαν. Τοὺς λέει ὁ Χριστός· –**Μὴ κλαίετε**» (ἐ.ἀ. 8,52). Ὁ λόγος αὐτὸς τοὺς φάνηκε περιέργος καὶ περιγέλασαν τὸ Χριστό – ὅπως κοροϊδεοῦν καὶ σήμερα ὅταν ἀκούσουν κανένα νὰ λέῃ ὅτι μιὰ μέρα οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν. Ὁ Χριστὸς ὁμως τοὺς διώχνει ὅλους (ὡς ἀναξίους τῆς παρουσίας του), καὶ πιάνει

τὸ χέρι τῆς νεκρῆς κόρης. «*Ἡ παῖς, ἐγείρου*», λέει (ἔ.ἀ. 8,54). Κι ἀμέσως ἔγινε τὸ μεγάλο θαῦμα· ἡ κόρη ἀναστήθηκε! Οἱ γονεῖς τὰ ἔχασαν.

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὰ δύο θαύματα. Καὶ τὰ δύο **ὀφείλονται στήν πίστι**. Πίστευε ἡ αἰμορροοῦσα, πίστεψε καὶ ὁ Ἰάειρος. Πίστευαν! Καὶ τὰ θαύματα αὐτά, ἀλλὰ κ' ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρουν οἱ βίοι τῶν ἀγίων καὶ ἡ ἱστορία, καθὼς καὶ ὅσα ἐξακολουθοῦν νὰ γίνωνται μέχρι σήμερα –λιγώτερα βέβαια ἀπὸ ἄλλοτε–, ὅλα ὀφείλονται στήν πίστι.

Πάντοτε πίστευαν οἱ Ἕλληνες· καὶ οἱ ἀρχαῖοι, καὶ οἱ Χριστιανοὶ κατόπιν πρόγονοί μας. Πίστευαν οἱ Μακεδόνες, οἱ Μικρασιᾶτες, οἱ Πόντιοι. **Πίστευαν** βαθεῖα καὶ ἀκράδαντα. Ἀπόδειξις τὰ ἔργα τους. Ὅπως τὸ δέντρο διακρίνεται ἀπὸ τοὺς καρπούς του, ἔτσι καὶ ἡ πίστι διακρίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα. Πίστευαν ἐκεῖνοι· καὶ ἡ πίστι τους εἶχε **ἐκδηλώσεις**. Πίστευαν. Γι' αὐτό, εἴτε μὲ καμπάνες εἴτε χωρὶς καμπάνες, ὅλοι ἐκκλησιάζονταν, μικροὶ - μεγάλοι, καὶ γέροντες καὶ γριές· καὶ οἱ ἄρρωστοι ἀπ' τὰ κρεβάτια ἀκόμα σηκώνονταν καὶ πήγαιναν στήν ἐκκλησία. Κι ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλ' ὅσοι ἔμπαιναν στήν ἐκκλησία, στέκονταν μὲ εὐλάβεια. Κι ὅταν περνοῦσαν τὰ ἅγια, γονάτιζαν καὶ ἔλεγαν τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (ἔ.ἀ. 23,42). Πίστευαν, καὶ στὸν τόπο τους βλαστήμια δὲν ἀκουγόταν· ἑκατὸ χρόνια νὰ ζοῦσες στὸν Πόντο καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία, βλαστήμια δὲν θ' ἄκουγες. Πίστευαν, καὶ γι' αὐτὸ ζοῦσαν μιὰ ἀρμονικὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ· τὸ διαζύγιο ἦταν ἄγνωστο, μοιχεῖα δὲν ὑπῆρχε, παιδιὰ ἀσεβῆ στὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα δὲν συναντοῦσες. Πίστευαν, καὶ ἔδιναν καλὴ ἀνατροφή μέσα στὸ σπίτι τους. Πίστευαν, καὶ εἶχαν ἀγάπη καὶ ὁμόνοια. Πίστευαν, καὶ στὴ δημοσίᾳ ζωὴ ἐπικρατοῦσε εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια· ἀγροφύλακες λ.χ. δὲν ὑπῆρχαν, διότι κανεὶς δὲν ἔκλεβε. Πίστευαν ἐκεῖνοι, καὶ ζοῦσαν μὲ τὸ Θεό.

ᾧ πίστις τῶν προγόνων μας, **σήμερα** ποῦ εἶσαι; Ποῦ νὰ βροῦμε τὴν πίστι αὐτῆ; Λέμε κ' ἐμεῖς ὅτι πιστεύουμε. Ἀλλὰ μόνο στὰ λόγια. Θέλετε ἀπόδειξι; Ρίξτε μιὰ ματιὰ στήν κοινωνία. Σημαίνουν οἱ καμπάνες, ἀλλὰ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις χτύπα», κανεὶς δὲν πηγαίνει στήν ἐκκλησία. Κι ὅσοι πᾶνε δὲν στέκονται μὲ εὐλάβεια. Ὁ ἕνας κοιτάει τὸ ρολοῖ του, ὁ ἄλλος ξύνεται, ὁ ἄλλος κοιτάζει τί φοράει ὁ διπλανός, ὁ ἄλλος κουβεντιάζει... Δὲν θὰ δῆς δάκρυ στὰ μάτια. Ἐξω ὀργιάζουν ἢ πορνεία καὶ ἢ μοιχεῖα, τὰ διαζύγια αὐξά-

νουν μὲ τοὺς νόμους ποὺ ψηφίστηκαν στὴ βουλή, ἀναίδεια ἐπικρατεῖ, ἀδιάντροπα σὰν τὰ σκυλιὰ σμίγουν στοὺς δρόμους καὶ κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τοὺς πειράξῃ. Οἱ γέροι περιφρονοῦνται, χαρακτηρίζονται «παλιὰ ἐπιπλα»· τὰ παιδιὰ παρακαλοῦν πότε νὰ πεθάνουν, γιὰ νὰ τοὺς κληρονομήσουν. Τὰ ζῶα εἶνε πολὺ πιὸ φιλόστοργα. Ὅταν γεράση τὸ λιοντάρι καὶ δὲν μπορῇ νὰ κυνηγήσῃ γιὰ νὰ βρῇ τροφή, τὰ λιονταράκια τοῦ ἀφήνουν μερίδα· κι ὅταν ὁ γέρο - πελεκᾶνος μείνῃ χωρὶς φτερὰ καὶ κρυώνῃ, τὰ παιδιὰ του τὸν σκεπάζουν καὶ τοῦ φέρνουν φαγητό. Κι ὁ ἄνθρωπος; Χειρότερος ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τ' ἄγρια θηρία. Τί νὰ τὸν κάνῃς τὸν πολιτισμό, τὰ ραδιόφωνα καὶ τὶς τηλεοράσεις, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀνθρωπιά, σεβασμός, εὐλάβεια; Τέτοιο πολιτισμὸ κάψτε τον – καὶ θὰ καῖ, γιὰτὶ εἶνε ψεύτικος. Δὲν ἔχουμε πίστι σήμερα· ἀπόδειξις αὐτὰ τὰ ἔργα μας.

Οἱ προπάτορές μας εἶχαν μεγάλη πίστι, Γιατροὶ τότε δὲν ὑπῆρχαν. Ὅταν ἀρρώσταναν ποῖός ἦταν ὁ γιατρός τους; Ὁ Χριστός! Ἔτρεχαν στὰ μοναστήρια κ' ἐκεῖ ἐγίνοντο θαύματα – ναί, θαύματα. Καὶ χωρὶς γιατροὺς καὶ φάρμακα, ζοῦσαν 100 κ' 120 χρόνια. Ἐνῶ τώρα, μὲ μπιφτέκια καὶ μὲ περιποιησεις καὶ μὲ γιατροὺς καὶ μὲ νοσοκομεῖα καὶ μὲ ὅλα αὐτά, πεθαίνουν ἀπὸ καρκίνο ἀράδα. Σκούπα ἡλεκτρικὴ σκουπίζει τὴν ἀνθρωπότητα! Ἀλλὰ τί περιμένουμε; Φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό· μικροὶ καὶ μεγάλοι, παπαῖδες, δεσποτᾶδες, ἄρχοντες, ὅλοι μας. Τί περιμένουμε; Περιμένουμε καλὸ, περιμένουμε εὐλογία;

* * *

Ἀγαπητοί μου! **Ἄς μείνουμε πιστοί**. Νὰ κλείσουμε τ' αὐτιά σας μὲ βουλοκέρι, νὰ μὴν ἀκοῦμε τί λένε τὰ φίδια τῆς κολάσεως, οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, ποὺ σὰν σκορπιοὶ σκορπίστηκαν μέσα στὸν κόσμον καὶ διαλαλοῦν τὴν ἀπιστία τους. Νὰ μείνουμε ἀφωσιωμένοι στὸ Χριστό. Ὅπως πίστευε ὁ Ἰάειρος, ὅπως πίστευε ἡ αἰμορροοῦσα, ὅπως πίστευαν οἱ πρόγονοί μας, ἔτσι κ' ἐμεῖς μέχρι τὴν τελευταία γενεά. Κι ἂν ἔρθουν χρόνια –καὶ ἔρχονται–, ποῦ ὅλοι θὰ γονατίσουν καὶ θὰ προσκυνήσουν τὸ διάβολο, ἐμεῖς νὰ μὴ γονατίσουμε. Ἀλλὰ νὰ μείνουμε μέχρι τέλους προσηλωμένοι στὸ Θεό, ὅλοι, μεγάλοι μικροὶ καὶ παιδιὰ. Καὶ τότε τὸν τόπο μας ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι θὰ τὸν φυλάττουν ἀπὸ κάθε κακό. Εἶθε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, νὰ ἔνε πάντα μαζί μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1016 ²	Τοῦ ἀποστόλου & εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου Κυριακὴ 16 Νοεμβρίου 2025 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Δὲν μπορεῖς τὸ μεγάλο; Κάνε τὸ μικρό!

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, σὰς πῆ κάποιος, ὅτι ἕνας λύκος ἔγινε ἀρνί, ποιός θὰ τὸ πιστέψῃ; Κανείς. Γιατὶ ὁ λύκος τρώει ἀρνιά. Γεννιέται λύκος καὶ λύκος πεθαίνει. Ὁ λαός μας λέει: «ὁ λύκος τρίχα ἀλλάζει, ἀλλὰ τὴ γνώμη (=τὸ νοῦ) δὲν τὸν ἀλλάζει», μένει λύκος. Αὐτὸ ὅμως ποὺ δὲν συμβαίνει στὸ φυσικὸ κόσμο, συμβαίνει στὸν πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ κόσμο. Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι γεμάτοι κακίες καὶ ἐλαττώματα, ποὺ εἶνε σὰν ἄγρια θηρία, καὶ ὅμως αὐτοὶ μπορεῖ ν' ἀλλάξουν, νὰ γίνουν καλοί, νὰ γίνουν ἅγιοι. **Ἔνας λύκος μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀρνί**· αὐτὸ μᾶς λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 9,9-13).

Γιὰ νὰ δοῦμε, πῶς γίνονται αὐτὰ τὰ **θαυμαστὰ πράγματα**;

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχαν ὠρισμένοι ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἔλεγαν **τελώνες**, γιατί τὸ ἐπάγγελμά τους ἦταν τέτοιο. Εἰσέπρατταν τοὺς φόρους τοῦ δημοσίου. Ἀλλὰ στὴν εἴσπραξι ἔκαναν ἀδικίες. Δὲν εἰσέπρατταν τὰ νόμιμα. Ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἰσπράξουν 100 δραχμές, εἰσέπρατταν 200. Τὶς 100 τὶς ἔδιναν στὸ δημόσιο, τὶς ἄλλες 100 τὶς ἔβαζαν στὴν τσέπη τους. Ἔτσι αὐτοί, κλέβοντας τὸ λαό, κατῶρθωναν νὰ κάνουν τεράστιες περιουσίες, νὰ κτίσουν σπίτια καὶ μέγαρα, καὶ νὰ ζοῦν μὲ πολυτέλεια μεγιστάνων.

Ἦταν εὐτυχεῖς; Ὁχι. Γιατὶ ὁ κόσμος τοὺς ἤξερε καὶ δὲν τοὺς ἀγαποῦσε. **Ὅλοι τοὺς μισοῦσαν**. Τελώνης = ἁμαρτωλός, τελώνης = κλέφτης, τελώνης = λύκος τῆς κοινωνίας.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς τελώνες αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ **ἅγιος Ματθαῖος** ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα. Ἀλλάξε ὅμως· ἀπὸ τελώνης ἔγινε εὐαγγελιστής, ἀπὸ κάρβουνο ἔγινε διαμάντι, ἀπὸ κόρακας ἔγινε περιστέρι, ἀπὸ λύκος ἔγινε ἀρνί. Ποιός τὸν ἄλλαξε καὶ πῶς; Ἀκοῦστε.

Ὁ Ματθαῖος βρισκόταν στὸ τελωνεῖο. Ὁ-

πως ἡ ἀράχνη στήνει τὸ δίκτυ της καὶ περιμένει ν' ἀρπάξῃ διάφορα ζωύφια, ἔτσι κι αὐτὸς περίμενε ἐκεῖ ν' ἀρπάξῃ ἄνθρώπους καὶ νὰ τοὺς ληστέψῃ. Ἀλλὰ μιὰ μέρα πέρασε κάποιος, ποὺ ἄλλος σὰν αὐτὸν δὲν ὑπάρχει, κάποιος ποὺ κάνει θαύματα. Τὸ ὄνομά του εἶνε τὸ γλυκύτερο στὸν κόσμο. **Ὁ Χριστός!**

Ὁ Χριστὸς κοίταξε τὸ Ματθαῖο καὶ ὡς καρδιογνώστης Θεὸς εἶδε, ὅτι στὸ βάθος τῆς ἁμαρτωλῆς αὐτῆς ὑπάρξεως ὑπῆρχε κάποιος καλὸ σπέρμα, μιὰ καλὴ διάθεσι, **μιὰ σπίθα**. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρουμε, ὅτι καὶ ὁ πιὸ ἅγιος ἄνθρωπος ἔχει κάποιον ἐλάττωμα, ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἁμαρτωλὸς ἔχει κάτι καλὸ μέσα του· καὶ ἂν αὐτὸ τὸ καλὸ κατορθώσουμε νὰ τὸ καλλιεργήσουμε, τότε ὁ κακὸς ἄνθρωπος γίνεται καλός.

Εἶδε λοιπὸν ὁ Χριστὸς, ὅτι στὰ βάθη του ἔκρυβε μιὰ σπίθα. Κι ὅπως ἀπὸ μιὰ σπίθα ἀνάβεις φωτιά, ἔτσι ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴ σπίθα αὐτὴ ἀναψε ἅγια φωτιά στὴν καρδιά τοῦ Ματθαίου, ποὺ ἔκαψε ὅλο τὸ δάσος τῆς ἁμαρτίας. Τὸν κοίταξε καὶ τοῦ εἶπε δύο λόγια: **«Ἀκολούθει μοι»** (Ματθ. 9,9). Ἔσε τὸ τελωνεῖο κ' ἔλα μαζί μου· κ' ἐγὼ θὰ σοῦ ἀναθέσω ἄλλη ἀποστολή. Καὶ ὁ τελώνης, χωρὶς ἀντιρρήσεις, ἀκολούθησε ἀμέσως τὸ Χριστό. Ἡ χαρὰ του ἦταν πολὺ μεγάλη.

Γιὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὸ γεγονός, ἔκανε τραπέζι στοὺς συναδέλφους του καὶ ἄλλο κόσμο. Στὸ τραπέζι ἦταν καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὰς του. Οἱ φαρισαῖοι, ὅταν **εἶδαν τὸ Χριστὸ μαζί μὲ τοὺς τελώνες**, τὸν κατηγορήσαν. Γιὰ ἰδέστε, εἶπαν, μὲ ποιούς συναναστρέφεται... Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς ἀπήντησε μὲ τὰ ἑξῆς λόγια.

Ὅποιος εἶνε καλὰ, δὲν χρειάζεται γιατρό. Στὸ γιατρὸ πάει ὁ ἄρρωστος. Κ' ἐγὼ **ἦρθα γιὰ τοὺς ἀρρώστους**. Οἱ ἄρρωστοι ἔρχονται σ' ἐμένα. **«Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν»** (Ματθ. 9,13).

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ματθαῖος ἔμεινε πιά **κοντὰ στὸ Χριστό**. Ὅπως τὸ ἀρνὶ ἀκολουθεῖ τὸν τσομπάνο, ἔτσι κι ὁ Ματθαῖος τὸ Χριστό. Κοντὰ του ἦταν ὅταν ἐκεῖνος στὴν ἔρημο εὐλόγησε τὰ ψωμιά καὶ χόρτασε τὸν κόσμο. Κοντὰ του ὅταν περπατοῦσε πάνω στὰ κύματα. Κοντὰ του ὅταν θεράπευε τοὺς ἀρρώστους. Κοντὰ του τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης, ὅταν τέλεσε τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο καὶ εἶπε τὸ «*Λάβετε φάγετε...*» (Ματθ. 26,26). Κοντὰ του τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ὅταν ἔφερε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα. Κοντὰ του ὅταν ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ στὸ ὑπερῶο τῆς Πεντηκοστῆς ἦταν πάλι ἐκεῖ. Μετά, ὅταν οἱ μαθηταὶ σκόρπισαν σὲ διάφορα μέρη γιὰ νὰ κηρύξουν, ὁ Ματθαῖος πῆρε τὸ ράβδι του καὶ πῆγε μακριά, μέσα σὲ ἀγρίους ἀνθρώπους, καὶ κήρυξε τὸ Χριστὸ καὶ τὸ εὐαγγέλιο, καὶ εἶχε μαρτυρικὸ τέλος διὰ πυρός.

* * *

Θέλω, ἀγαπητοί μου, νὰ προσέξετε ἓνα σημεῖο, ἐκεῖ ποὺ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «*Ἀκολουθεῖ μοι*». Δύο λόγια τοῦ εἶπε, κι αὐτὸς **τ' ἄφησε ὅλα**· καὶ τελωνεῖο, καὶ σπίτια, καὶ λεφτά, καὶ περιουσία, καὶ φίλους, τὰ πάντα, **καὶ ἀκολούθησε τὸ Χριστό**.

Ποιὸς τὸ κάνει σήμερα αὐτό; **Τὸ θεωρεῖτε εὐκόλο**; Γιὰ φανταστῆτε νὰ ἐρχόταν πάλι ὁ Χριστὸς καὶ νὰ πῆγαινε στὸ γεωργὸ τὴν ὥρα ποὺ ὀδηγεῖ τὸ τρακτέρ, στὸν ψαρά τὴν ὥρα ποὺ ρίχνει τὸ δίχτυ, στὸν ἐργάτη, στὸν ὑπάλληλο, στὸν πλούσιο, στὸν ἔμπορο, νὰ πῆγαινε στὸ νομάρχη, στὸ δήμαρχο, στὸν ὑπουργό. Νὰ πῆγαινε καὶ νὰ ἔλεγε: Ἔλα μαζί μου κι ἄφησέ τα αὐτά. Ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς θ' ἀκολουθοῦσε τὸ Χριστό; Σήμερα εἶνε ἐποχὴ τοῦ χρήματος. Οἱ ἄνθρωποι ψοφᾶνε γιὰ λεφτά. Χωρὶς λεφτά δὲν κάνουν τίποτα.

Ἄλλὰ ὁ Ματθαῖος δούλεψε χωρὶς λεπτὰ.

Ἦμουν σ' ἓνα χωριὸ ποὺ δὲν εἶχε παπᾶ. Παρακάλεσα τὸν πρόεδρο· –Βρῆτε ἓναν, εἶτε βοσκὸ εἶτε γεωργό, νὰ τὸν κάνουμε ἱερέα, νὰ χτυπᾶ ἢ καμπάνα τὴν Κυριακὴ... Κανείς δὲν βρέθηκε. Μόνον ἓνας αὐθάδης μοῦ εἶπε· –Ἄν μᾶς δώσης, δεσπότη, **τόσα τὸ μῆνα**, γινόμαστε ὅλοι παπᾶδες. –Δὲν σᾶς χρειάζομαι, τοῦ λέω.

Καὶ ὅμως νὰ ξέρετε, ὅτι καὶ σήμερα ὑπάρχουν παιδιὰ ποὺ ἐγκαταλείπουν τὰ πάντα καὶ πᾶνε κάτω στοὺς ἀγρίους, καὶ κηρύττουν τὸ Χριστό, καὶ θυσιάζονται. **Αὐτοὶ ὅμως εἶνε λίγοι**. Τρία ἑκατομμύρια ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ σκορπίστηκαν στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος· ἄλλος πῆγε στὴν Ἀμερική, ἄλλος στὴν Αὐστραλία, ἄλλος στὸν Καναδᾶ, ἄλλος

στὴ Γερμανία, ἄλλος ἄλλου. Γιατί πῆγανε; Γιὰ τὸ χρήμα. Γιὰ τὸ Θεὸ πόσοι πῆγαν ἐκεῖ;...

Ἄλλ' ἐγὼ ἐδῶ δὲν θὰ σᾶς πῶ ν' ἀφήσετε τὸν τόπο σας καὶ νὰ πᾶτε μακριὰ νὰ γίνετε ἱεραπόστολοι. Σᾶς λέω κάτι ἄλλο, πιὸ εὐκόλο. Δὲν μπορεῖς νὰ κάνης τὸ μεγάλο; Ἔ, κάνε τὸ μικρό. Ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς πῶ νὰ σηκώσετε τὸν Ὀλυμπο· θὰ σᾶς δώσω νὰ σηκώσετε ἓνα χαλίκι. Μὴν ἀφήσης λοιπὸν τὸ σπίτι σου. Μεῖνε κοντὰ στὴ γυναῖκα καὶ στὰ παιδιὰ σου. Συνέχισε τὴ δουλειά σου. Νὰ εἶσαι ἐργατικὸς καὶ φιλότιμος· Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο δουλειά! μυρμήγκι νὰ εἶσαι, αὐτὸ θέλει ὁ Χριστός. Ἦρθε ὅμως Κυριακὴ καὶ χτύπησε ἢ καμπάνα; Ὁ ἦχος ἐκεῖνος εἶνε μήνυμα Κυρίου. Τὴν ὥρα ποὺ χτυπᾶ ἢ καμπάνα μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός. «*Ἀκολουθεῖ μοι*», σοῦ λέει. **Ἔλα, Χριστιανέ μου, νὰ ἐκκλησιαστῆς**. Δὲν σὲ καλεῖ νὰ πᾶς κάτω στοὺς ἀγρίους, γιὰ νὰ γίνης ἐκεῖ κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου· δὲν σὲ καλεῖ νὰ γίνης παπᾶς ἢ ἱεροκήρυκας ἢ κάτι ἄλλο. Ἔλα στὴν ἐκκλησία, σοῦ λέει, ν' ἀνάψης τὸ κερί σου καὶ νὰ σταθῆς στὴ θεία λειτουργία. Πόσο νὰ σταθῆς; Μία ὥρα! Ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων...*» μία ὥρα εἶνε. Ὅλη ἡ βδομάδα ἔχει 168 ὥρες, καὶ ἀπὸ τίς 168 ὥρες 1 ὥρα μᾶς ζητάει ὁ Θεός· κ' ἐμεῖς οὔτε 1 ὥρα δὲν τοῦ ἀφιερώνουμε; Τόσο φύγαμε μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό;

Γι' αὐτὸ σήμερα, ποὺ ἐορτάζουμε τὴ μνήμη τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου καὶ θαυμάζουμε τοὺς ἥρωες ἐκείνους ποὺ ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα καὶ ἐργάζονται ὡς ἱεραπόστολοι στὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς, κάνω μία ἐκκλησιὰ σὲ ὄλους. Σᾶς παρακαλῶ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε –ἢ μᾶλλον δὲν θέλετε– νὰ κάνετε τὸ μεγάλο, **νὰ κάνετε τὸ μικρό**. Σεῖς οἱ ἴδιοι δὲν συγκινεῖσθε καὶ δὲν ἐνδιαφέρεστε γιὰ ἱεραποστολή. Κάποιο καλὸ παιδί σας δὲν τ' ἀφήνετε νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Ἔτσι φθάσαμε νὰ ἔχουμε στὴν Ἑλλάδα χίλιες (1.000) θέσεις ἱερέων κενές. Τὸ παιδάκι σας θέλετε νὰ γίνῃ δικηγόρος, γιατρός, μηχανικός...· ἀλλὰ παπᾶς ὄχι. Ἐνα μικρὸ χαριτωμένο παιδάκι πῆγαινε στὸ κατηχητικὸ καὶ τοῦ ἄρεσε ἢ ἐκκλησία· καὶ λέει στὸν πατέρα του· –Ἐγὼ θέλω νὰ γίνω παπᾶς. – Ἄν τὸ ξαναπῆς, τοῦ εἶπε, θὰ σὲ σκοτώσω!...

Λοιπὸν; Τὸ ἓνα δὲν τὸ κάνετε, τὸ ἄλλο δὲν τὸ κάνετε, τί Χριστιανοὶ εἶστε; Ἐλάτε τουλάχιστον **τὴν Κυριακὴ μιὰ ὥρα στὴν ἐκκλησία**, γιὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ φωτιστῆτε· ἀμήν.

(f) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1301 ²	Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 23 Νοεμβρίου 2025 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μία ἀγωνιώδης νύκτα

«Ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ...» (Λουκ. 12,20)

Θὰ σᾶς παρακαλέσω, ἀγαπητοί μου, νὰ κἀνετε ὑπομονὴ λίγα λεπτά, ν' ἀκούσετε μιὰ σύντομη ὁμιλία. Ἀφορμὴ θὰ λάβουμε ἀπὸ τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 12,16-21· 14,35), ἀπὸ **μιὰ λέξι**· γιατί καὶ μιὰ ἀκόμα λέξι τοῦ Εὐαγγελίου διδάσκει.

Ἡ λέξι αὐτὴ εἶνε ἡ «**νύχτα**» (ἔ.ἀ. 12,20), ἡ τελευταία νύχτα ποὺ ζῆ κανεῖς. Ἐχει μεγάλη σημασία ἡ τελευταία ἡμέρα καὶ ἡ τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς μας. Περνοῦν περνοῦν τὰ ἡμερονύκτια, ἀλλὰ ἔρχεται κάποτε μιὰ νύχτα, καὶ τότε τέλος· δὲ μᾶς βρίσκει τὸ πρωί.

Ὅμιλεῖ λοιπὸν τὸ εὐαγγέλιο γιὰ τὴν τελευταία νύχτα ἑνὸς ἀνθρώπου. Τὴν πέρασε ἑναγώνιος, δὲν τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος.

Τί εἶνε ὁ ὕπνος; Ὁ Θεὸς τὸν ἔδωσε γιὰ τὸ καλὸ μας. Κατάλληλος καιρὸς γιὰ τὸν ὕπνο εἶνε κυρίως ἡ νύχτα. Τότε σῶμα καὶ ψυχὴ ἀναπαύονται, καὶ τὸ πρωὶ ξυπνᾶς μὲ νέες δυνάμεις νὰ ἐργασθῆς. Ἐὰν λείψῃ ὁ ὕπνος, ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ. Εἶνε κι αὐτὴ μιὰ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, πολὺ μεγάλη δωρεὰ· καὶ κοιμοῦνται ὅλοι· νήπια καὶ γέροντες, ἄντρες καὶ γυναῖκες, βασιλιᾶδες καὶ δοῦλοι, ἐλεύθεροι καὶ φυλακισμένοι, οἱ πάντες κοιμοῦνται.

Μερικοὶ ὅμως δὲν κοιμοῦνται. Τί ἔχουν; Ἄυπνία. Ὡ **ἡ ἀυπνία!** Μιὰ νύχτα, τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, χτύπησε ἐπιμόνως τὸ τηλέφωνο τῆς μητροπόλεως. Σηκώνομαι καὶ τὸ παίρνω. Ἄκούω μιὰ φωνὴ ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. –Εἶμαι, λέει, μιὰ γυναίκα. –Τί ἔχεις καὶ τηλεφωνεῖς τέτοια ὥρα; –Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, ἔχω δυὸ μέρες νὰ κλείσω μάτι. Πάω νὰ τρελλαθῶ. Κάνε μιὰ δέησι στὸ Θεὸ νὰ μοῦ δώσῃ λίγο ὕπνο... Εἶχε καρκίνο, καὶ πονοῦσε φρικτά. Πόσο ἀχάριστοι εἴμαστε, ποὺ δὲ λέμε εὐχαριστῶ στὸ Θεὸ γιὰ τὸν ὕπνο!

Κι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ εὐαγγελίου, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ, τί ἦταν, ἄρρωστος;

Σωματικὰ ὄχι. Αὐτὸς εἶχε ἄλλη ἀσθένεια, πολὺ χειρότερη ἀπὸ τὸν καρκίνο. Ἦταν ψυχικὰ ἄρρωστος. Ἔπασχε ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια, ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς ἔχουν χυθῆ ποταμοὶ αἵματος. Ἐὰν γίνωνται παγκόσμιοι πόλεμοι, αἰτία εἶνε αὐτὴ. Ἄν ἔλειπε αὐτὴ, θὰ ὑπῆρχε εἰρήνη. Πῶς λέγεται ἡ ἀσθένεια αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ εὐαγγελίου; Λέγεται **πλεονεξία**. Ἦταν πλεονέκτης, φιλάργυρος· καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ ὅλη νύχτα. Δηλαδή;

Ἦταν πλούσιος πολὺ. Εἶχε κτήματα πολλὰ. Καὶ τὴ χρονιὰ ἐκείνη ἦρθε ἐξαιρετικὴ εὐλογία· μάζεψε τόσους καρπούς, ποὺ δὲν χωροῦσαν στὶς **ἀποθήκες** του. Στενοχωριόταν. Ὅλη νύχτα στριφογύριζε στὸ κρεβάτι του σὰν τὸ φίδι, δὲν τὸν ἔπαινε ὕπνος. Καὶ καθὼς προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα ἔλεγε· «Τί νὰ κάνω;...».

Τί νὰ κάνῃ; Ἐὰν συμβουλευόταν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ κ' ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὴν κοινωνία, εὐκολα θὰ ἔλυνε τὸ πρόβλημα. Ζητάει νέες ἀποθήκες; Μὰ ὑπάρχουν· ὄχι μιὰ καὶ δύο χιλιάδες ἀποθήκες. Ποιὲς εἶνε; **Τὰ στομάχια** τῶν ἀνθρώπων. Τὸ στομάχι τί εἶνε; μιὰ μικρὴ ἀποθήκη, ποὺ γεμίζει καὶ ἀδειάζει. Καὶ οἱ μὲν πλούσιοι, ὅπως αὐτὸς, ἔχουν τὸ στομάχι πάντα γεμάτο· μὰ τῶν φτωχῶν τὸ στομάχι συχνὰ εἶνε ἀδειανό.

Ἦταν **φτωχοί**. Μποροῦσε νὰ τοὺς δώσῃ ἀπὸ τὰ περισσεύματά του. Πολλοὶ θὰ μποροῦσαν ἔτσι νὰ ζήσουν. Αὐτὸς ὅμως σκέπτεται μόνο τὸν ἑαυτό του. Σύνθημά του ἔχει «ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό μου» (ἔτσι σκέπτονται συνήθως οἱ πλούσιοι, αὐτὴ εἶνε ἡ ἁμαρτία τῆς πλεονεξίας, ἡ κατάρα τῆς ἀνθρωπότητος). Σχεδιάζε λοιπὸν ὁ πλούσιος νὰ χτίσῃ νέες ἀποθήκες γιὰ τὰ ἀγαθὰ του. Καὶ ὑπολόγιζε, ὅτι αὐτὰ θὰ τοῦ ἔφταναν νὰ ζήσῃ χρόνια πολλὰ, χίλια χρόνια!

Ἔζησε χίλια χρόνια; Οὔτε μιὰ νύχτα δὲν ἔζησε. Γιατί δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσῃ τίς σκέψεις αὐτές, καὶ κάποιος τοῦ χτυπάει τὴν πόρτα. Ποιὸς ἐνοχλητικὸς καὶ ἀναιδὴς εἶνε τέτοια

ώρα; ὦρα; ὦ, ὁ ἐπισκέπτης αὐτός, ποὺ χτυποῦσε, δὲν ἔχει ὦρα ὠρισμένη. Ἔρχεται ὅποτεδήποτε. Ποιός εἶνε; Ὁ χάρος! Παρουσιάζεται καὶ τοῦ λέει· Ἐδῶ, αὐτὴ τὴ στιγμή σὲ παίρνω· σὲ παίρνω στὰ μαῦρα φτερά μου... Ἔτσι ἔφυγε· κ' ἔμεινε μὲ τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρα.

Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς λέει· Αὐτὸ θὰ πάθουν καὶ ὅσοι σκέπτονται παρομοίως. «Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;» (ἔ.ἀ. 12,20).

Τί μᾶς διδάσκει, ἀδελφοί μου, ἡ παραβολὴ αὐτῆ; Μᾶς λέει, **πόσο κακὸ εἶνε ἡ πλεονεξία**. Καὶ ὅλοι, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἔχουμε τὴν πλεονεξία· εἴμαστε πλεονέκτες, δὲν μᾶς ἀρκοῦν τὰ λίγα. Ἔχουμε πλεονεξία, κ' εἶνε κατάρρα ἢ πλεονεξία.

Ὁ πλεονέκτης δὲν ἀρκεῖται στὰ λίγα ποὺ ἔχει, θέλει ν' ἀποκτήσῃ ὅλο καὶ περισσότερα. Ἔκανε ἓνα ἑκατομμύριο; θέλει νὰ τὸ κἀνῆ δύο· τὰ δύο νὰ τὰ κἀνῆ τέσσερα, τὰ τέσσερα ὀκτώ, τὰ ὀκτὼ δεκάξι, τὰ δεκάξι τριανταδύο... Ὁνάσης νὰ γίνῃ, δὲν ἠσυχάζει. Μπορεῖ ἢ θάλασσα νὰ πῆ στὰ ποτάμια «Φτάνει πιά, δὲν θέλω τὰ νερά σας»· ὁ πλεονέκτης ποτέ δὲν θὰ πῆ «Φτάνει». **Θέλει συνεχῶς νὰ παίρνῃ**.

Ἦρθε στὴ μητρόπολι κάποιος ἀπὸ οἰκογένεια μὲ πέντ' - ἔξι ἀδέρφια καὶ ἔκλαιγε. Τί ἔχεις; τοῦ λέω. Μακάρι νὰ μὴν εἶχα ἀδερφό, μοῦ λέει· φοβερὸς πλεονέκτης! Πῶς τὰ κατάφερε καὶ πῆρε ὅλη τὴν περιουσία τοῦ πατέρα· δὲν ἄφησε τίποτα. Ἐννοεῖ **νὰ μὴ ζήσουν οἱ ἄλλοι**, μόνο αὐτός. Μοῦ ἔρχεται νὰ τὸν σκοτώσω!...

Καὶ μόνο στὰ ἄτομα; Καὶ στὶς οἰκογένειες, καὶ στὰ ἔθνη, καὶ στὴν ἀνθρωπότητα ὑπάρχει πλεονεξία. Αὐτὴ τὴν ὦρα, ποὺ μιᾶμε, ἄλλα **κράτη** εἶνε φτωχὰ κι ἄλλα εἶνε πλούσια. Τὰ πλούσια, τὰ μεγάλα, ἔχουν μαζέψει στὶς ἀποθήκες τοὺς ἑκατομμύρια τόννους προϊόντων· πατάτες, πορτοκάλια, λεμόνια, μῆλα, ἀχλάδια, γάλα... Τί τὰ κάνουν; Τί τὰ κάνουν; Ἐμένα ῥωτᾶτε; Ἄν πίστευαν στὸ Εὐαγγέλιο, ἔπρεπε νὰ τὰ μοιράσουν ἐκεῖ ποὺ κάποιοι πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Ἀντὶ γι' αὐτὸ ἀνοίγουν χωματερὲς καὶ θάβουν τοὺς καρπούς, προϊόντα ἐξαιρετικά, καὶ χύνουν στὰ ποτάμια τὸ πολυτιμὸ γάλα. Μάλιστα· αἰῶνας καταστροφῆς. Γι' αὐτὸ εἶνε μεγάλο ἀμάρτημα ἡ πλεονεξία.

Καὶ φάρμακο; **Ἐπάρχει φάρμακο**. Πῶς θὰ θεραπευθοῦμε ὅλοι, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὴν πλεονεξία; Τὰ φάρμακα εἶνε **δύο**· τὸ ἓνα λέγεται αὐτάρκεια, τὸ ἄλλο λέγεται ἐλεημοσύνη.

Τί θὰ πῆ **αὐτάρκεια**; Ὁ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰ-

τωλὸς λέει· «Κάθεσαι στὸ τραπέζι· σὲ φτάνουν ἑκατὸ δράμια ψωμί; –δράμια εἶχαν τότε– Μὴ φᾶς περισσότερο. Ἄν φᾶς, δὲν εἶνε εὐλογημένο». Τὰ ἑκατὸ σὲ φτάνουν· μὴ θέ'ς νὰ φᾶς διακόσα, τρακόσα. Τὸ πολὺ φαῖ δὲν κάνει καλὸ. Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, στὰ φτωχὰ μας σπίτια, ποὺ ἦτανε πέντε, ἔξι, ἑπτὰ παιδιά, ζοῦσαν θαυμάσια, ἦταν ὅλα ῥοδοκόκκινα. Ἔπαιρνε ἡ μάνα τὸ κριθάρινο ψωμί, ὄχι τὸ ἄσπρο, ἔλεγε τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*», τὸ ἔκοβε ὅπως κόβει ὁ παπᾶς τὸ ἀντίδωρο, καὶ ἔδινε ἀπὸ ἓνα κομματάκι σὲ κάθε παιδί. Κ' ἐκεῖνο τὸ κριθάρινο ψωμί γινόταν βούτυρο καὶ γάλα, καὶ τὰ παιδιά ἦταν ζωηρὰ καὶ εὐκίνητα. Τώρα; Ἀνοίγουν τὸ ψυγεῖο καὶ τρῶνε ὅσο θέλουν. Οἱ γονεῖς γεννοῦν δυὸ παιδιά μόνο. Ὅ,τι τρῶει σήμερα τὸ ἓνα, ἔτρωγαν ἄλλοτε ἑπτὰ παιδιά. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; παρουσιάστηκαν καρδιακὰ νοσήματα σὲ παιδιά. Ὅπως εἶπαν οἱ γιατροὶ κάτω στὴν Ἀθήνα, αὐτὰ προέρχονται ἀπ' τὸ πολὺ φαί. Τρῶνε, τρῶνε, καὶ πᾶν' νὰ σκάσουν. Γιατὶ οἱ γονεῖς δὲν σκέπτονται ἄλλο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὸ παιδάκι τους.

Τὸ ἓνα λοιπὸν φάρμακο εἶνε ἡ αὐτάρκεια. Τὸ ἄλλο εἶνε ἡ **ἐλεημοσύνη**· νὰ δίνῃ κανεὶς στὸν φτωχότερο. Αὐτὸ ποὺ περισσεύει δὲν εἶνε δικό σας, «εἶναι τῆς χήρας, τ' ὄρφανοῦ, καὶ μὴν τὸ σπαταλᾶτε» (Ἀχ. Παράσχος, Ἄναγν. Δ', σ. 100). Τὸν ἄσπλαχνο πλεονέκτη, εἶπε κάποιος, μὲ τοὺς ἀθέους θὰ κατακρίνῃ ὁ Χριστός. Τὸ 1986 κάναμε ἔρανο γιὰ τοὺς σεισμοπλήκτους τῆς Καλαμάτας. Καὶ ἐνῶ κάποιοι ἄλλοι ἔδωσαν ἐλάχιστα, ξαφνικὰ χτυπάει τὴν πόρτα μιὰ φτωχιά καὶ τυφλὴ γυναίκα ἀπ' τὸ Λέχοβο. –Τί θέλεις; (νόμιζα ὅτι θέλει ἐλεημοσύνη). –Ὅχι, δέσποτα, δὲν θέλω ἐλεημοσύνη. Ἄκουσα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο γιὰ τὸν ἔρανο· παίρνω μιὰ μικρὴ σύνταξι καὶ μ' αὐτὴν ἀγόρασα ἑκατὸ κιλὰ φασόλια... Ἐκλαψα βλέποντας τὴν πρᾶξι τῆς. Μαζὶ μὲ ὅσα ἔδωσε ὅλη ἡ μητρόπολι συγκεντρώθηκαν ἐξήντα τόννοι ὄσπρια, φακές, ζάχαρη κ.τ.λ.. Τὰ συνώδευσαν ἱερεῖς μας, κι ὅταν τὰ παρέδιδαν στοὺς σεισμοπλήκτους, ἐκεῖνοι ἔκλαιγαν μέσ' στὶς σκηνὲς καὶ ἔλεγαν· «Ἀπὸ τῆ Φλώρινα; Μπράβο! δὲν περιμέναμε ἀπὸ τόσο μακριὰ νὰ μᾶς θυμηθοῦν».

Αὐτὸ λοιπὸν μᾶς διδάσκει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· νὰ μὴν ἔχουμε πλεονεξία, ἀλλὰ νὰ εἴμαστε εὐχαριστημένοι μὲ ὅ,τι ἔχουμε, νὰ ἐλεοῦμε γύρω μας, νὰ κοιμώμαστε τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου, καὶ νὰ δοξάζουμε καὶ νὰ ὑμνοῦμε τὸ Θεὸ εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2702

Τοῦ ἀποστ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου
Κυριακὴ 30 Νοεμβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀγάπη, τὸ ἀναγκαιότερο ἀπ' ὅλα!

«Ἐν τούτῳ γίνονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰω. 13,35)

Εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποῦ με ἀξιώνει νὰ βρεθῶ κοντά σας. Θὰ μιλήσω ἀπλᾶ νὰ με καταλάβετε.

* * *

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἀνέλαβα μητροπολίτης ἔχω ἐπιθυμία, νὰ ἐπισκέπτομαι τὸ ποίμνιο, τοὺς Χριστιανούς μου. **Εἶμαι κ' ἐγὼ τσοπάνος, βοσκός** – γι' αὐτὸ κρατῶ αὐτὴ τὴ χρυσοῦ ῥάβδο, ποῦ μοιάζει με τὴν ἀγκλίτσα τοῦ τσοπάνου. Ὅπως ἐκεῖνος μαζεύει τὰ πρόβατα, τὰ ὀδηγεῖ σὲ λιβάδια καὶ κρύα νερά, τ' ἀσφαλίζει στὸ μαντρί καὶ θεραπεύει τὰ ἄρρωστα, κυνηγᾷ τοὺς λύκους καὶ με βοηθὸ τὰ σκυλιὰ ὑπερασπίζεται τὰ πρόβατά του, δὲν θέλει νὰ χαθῆ οὔτε ἓνα, γιατί τ' ἀγαπᾷ τὰ πρόβατά του, ἔτσι κ' ἐγὼ, ὅπως κάθε δεσπότης καὶ παπᾶς, εἶμαι βοσκός, βοσκός ὄχι ἀλόγων ἀλλὰ λογικῶν προβάτων, καὶ θὰ δώσω λόγο φρικτὸ στὸ Θεὸ γιὰ τὰ πρόβατά μου ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως.

Κι ἂν ἐγὼ εἶμαι βοσκός, **ἐσεῖς εἶστε τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ**. Ἔχω λοιπὸν χρέος ὡς ποιμένας νὰ φροντίζω γιὰ ὅλους σας. Γι' αὐτὸ σπεύδω νὰ βρεθῶ κοντά σας. Καί, πιστέψτε με, ὅταν ἐπισκέπτομαι τὰ χωριά ἔχω χαρὰ πιὸ μεγάλη ἀπ' τὸ νὰ πηγαινα σὲ μιὰ πολυάνθρωπη μεγαλόπολι, νὰ βρισκόμουν π.χ. στὴν Ἀθήνα· γιατί πιστεύω, ἀδέρφια μου, ὅτι Ἑλλάδα δὲν εἶνε μόνο ἡ Ἀθήνα.

Ἀπὸ τὸ 1930 μέχρι τὸ 1950, εἴκοσι χρόνια, δὲν πῆγα στὴν Ἀθήνα· ἄλλοι ἔπειτα με πῆγαν ἐκεῖ ἱεροκήρυκα. Εἴκοσι χρόνια γύρισα σὰν τσοπάνος βουνὰ καὶ λαγκάδια, γιὰ **νὰ δῶ αὐτὸ τὸν πονεμένο καὶ μαρτυρικό μας λαό**. Γιὰ μένα κάθε πέτρα τῆς ὑπαίθρου ποῦ πατοῦμε, αὐτὰ τὰ γυμνὰ βράχια στὰ ἄκρα τῆς πατρίδος, ἀξίζουν ἀκριβά· κάθε καλύβα φτωχοῦ ἔχει πιὸ μεγάλη ἀξία ἀπὸ πολυκατοικίες ποῦ χτίζονται με ἀδικίες καὶ κλοπές. Κάθε πιστὸς ἐδῶ Χριστιανὸς ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ ἓναν ἄπιστο ἐπιστήμονα ποῦ ἀρνεῖται τὸ Θεό. Τὸ πιστεύω αὐτό· γι' αὐτὸ αἰσθάνομαι μεγάλη χαρὰ ὅταν ἐπισκέπτομαι τὰ χωριά μας.

Πρέπει **νὰ ποῦμε μιὰ πικρὴ ἀλήθεια** – ἀλλοίμονο ἂν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δεσπότη βγῆ ψευτιά. Θὰ πῶ

τὴν ἀλήθεια ἀκόμη καὶ στὸ βασιλιᾶ. Καὶ τὴν ἔλεγα τόσα χρόνια· γι' αὐτὸ ποτέ δὲν θὰ μ' ἔκαναν δεσπότη – δὲν ξέρω πῶς ἔγινε· γιατί πάντα εἶπα «τὰ σῦκα σῦκα καὶ τὴ σκάφη σκάφη», καὶ ποτέ δὲν εἶπα «τὸ σκοτάδι φῶς καὶ τὸ φῶς σκοτάδι» (Ἦσ. 5,20).

Λέω λοιπὸν τώρα τὴν ἀλήθεια, ὅτι τὰ χωριά μας, τὰ εὐλογημένα ποῦ χωρὶς αὐτὰ δὲν ὑπάρχει Ἑλλάδα, **τὰ χωριά μας ἦταν**, καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε, **ἐγκαταλελειμμένα**. Πόσες φορές ἡ ψυχὴ μου ἀγανάκτησε κάτω στὴ μεγάλη πολιτεία, ὅταν ἐπαρχιώτες κατέβαιναν ἐκεῖ γιὰ δουλειές κι ἄκουγα οἱ πρωτευουσιάνοι με δόσι περιφρονησεως νὰ λένε γι' αὐτούς· «ὁ χωριάτης», «ἡ χωριάτιστα», «οἱ χωριάτες»· ἐνῶ, ὅταν ἔβλεπαν κάποιον με γραβάτα, παντελόνι στὴν τσάκα καὶ με τὸ κατσαρὸ μαλλὶ περιποιημένο, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι μόνο, τὸν θεωροῦσαν ἀξιόλογο καὶ ἀξιότιμο.

Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισι· **ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἐσωτερικό του κόσμο**. Παράδειγμα ἡ ἀξία τῆς **γυναίκας**, γιατί κι αὐτὴ ἄνθρωπος εἶνε· ἡ ἀξία τῆς γυναίκας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ μεταξωτὰ ρούχα, τὰ δαχτυλίδια, τὰ σκουλαρίκια, ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποῦ φορεῖ; Ὅχι. Ἡ ἀξία τῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλωσύνη, τὴν ταπείνωσι, τὴν ἀγάπη ποῦ ἔχει στὸν ἄντρα καὶ τὰ παιδιὰ τῆς. Ἐὰν μιὰ γυναίκα δὲν ἔχη ταπείνωσι καὶ ἀγάπη, τότε κρίμα στὴν ὁμορφιά καὶ τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ σκουλαρίκια ποῦ φορεῖ ἐπάνω τῆς. Μία **κακόφρων** γυναίκα στολισμένη με σκουλαρίκια χρυσᾶ μοιάζει ξέρετε πῶς; Τὸ λέει ἡ ἀγία Γραφή, ὄχι ἐγὼ· μοιάζει σὰν γουρούνα ποῦ τῆς κρέμασαν στὴ μύτη σκουλαρίκι (Παρ. 11,22).

Δὲν ἔχει ἀξία ὁ ἄνθρωπος ἂν τοῦ λείπη ἡ ἀγάπη, ἡ ἀρετὴ. **Ἔτσι κ' ἓνα χωριό, μιὰ πολιτεία**. Ἡ ἀξία τους ἐξαρτᾶται ὄχι ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ δείγματα ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἐσωτερικό τους πλοῦτο, τὴν ἀρετὴς, τὴν ἀγιωσύνη ποῦ καλλιεργοῦν.

Τὸ χωριό, παραμελημένο ἀπὸ τὸ κέντρο, **ἔχει μεγάλες ἐλλείψεις**. Φωνάζουν οἱ χωρικοί, οἱ ἀκρίτες, μὰ ποῦ ν' ἀκούσουν στὴν πρωτεύουσα αὐτοὶ ποῦ κατοικοῦν στὰ μεγάλα σπίτια; Ἄλλα χωριά φω-

νάζουν Δέν έχουμε δρόμους, άλλα Δέν έχουμε νερό, άλλα Δέν έχουμε ήλεκτρισμό, άλλα Δέν έχουμε σχολειά, άλλα Δέν έχουμε παπᾶ καὶ δάσκαλο... Ποιός τ' ἀκούει; «Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις χτύπα». Μακάρι νὰ βρεθοῦν ἄρχοντες ποὺ θὰ στρέψουν τὴν προσοχὴ στὴν ὑπαιθρο, καὶ νὰ ῥθῆ μέρα ποὺ δέν θὰ ὑπάρχη χωριὸ χωρὶς νερὸ καὶ χωρὶς ἠλεκτρικὸ ρεῦμα· νὰ δῆ ἡ ἐπαρχία μίᾳ ἀνθρῖσι κ' ἕνα πολιτισμό, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ἄς υποθέσουμε λοιπόν, ὅτι ἔρχεται μίᾳ ἡμέρα ποὺ κάθε χωριὸ ἀποκτᾶ ὅλα τὰ μέσα συγχρόνου ζωῆς· καὶ δρόμους καὶ πλατεῖες, καὶ σχολειά καὶ ἐκκλησιές, ἀκόμα καὶ ραδιόφωνο καὶ τηλεόρασι καὶ κινηματογράφο, καὶ δέν τοῦ λείπει τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν οἱ πρωτεύουσες. Σᾶς ἐρωτῶ· **Τί νομίζετε**, τὸ χωριό, ἐὰν ἀποκτήσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, **θὰ εἶνε εὐτυχισμένο;**

Ἄχι, ἀδελφοί μου. Ξέρω κάτω στὴν Ἀθήνα ἀνθρώπους ποὺ κατοικοῦν σὲ πολυκατοικίες, ἔχουν ὅλα τὰ κομφορ τῆς ζωῆς· καὶ ραδιόφωνο καὶ τηλεόρασι – ὅλες οἱ στέγες ἐκεῖ γέμισαν ἀπὸ ἀντέννες - κεραῖες τηλεοράσεως. Ἔχουν λοιπόν ὅλα τὰ μέσα. Ἀλλὰ δέν πάνε πολλές μέρες ποὺ κάποιος, πολὺ πλούσιος, μὲ ἐπισκέφτηκε καὶ μοῦ λέει· Τί νὰ τὰ κάνω, πάτερ μου; τὰ ἔχω ὅλα, ὅ,τι ἐπιθυμῶ· καὶ αὐτοκίνητο ἰδιωτικὸ νὰ πηγαίνω ὅπου θέλω, καὶ χρήματα ἄφθονα, κι ὅ,τι ἄλλο χρειάζομαι. Τί νὰ τὰ κάνω; Ἄχ νὰ μποροῦσα νὰ πάω στὸ χωριουλάκι μου, νὰ δῶ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μου, νὰ καθίσω κοντὰ τοὺς ἐκεῖ στὴν αὐλὴ τοῦ πατρικοῦ μου, κι ἂς μὴν ἔχω τίποτε ἀπ' αὐτά. Γιατὶ τώρα μέσ' στὸ σπίτι μου ἔχω γκρίνια· ἔχω γυναῖκα ποὺ «μὲ καίει», μὲ ἀτιμάζει· φτάνουν στιγμὲς ποὺ μοῦ ῥχεται ν' αὐτοκτονήσω... Naί, **αὐτοκτονοῦν** μέσ' στὰ μεγάλα σπίτια ἄνθρωποι ποὺ τὰ ἔχουν ὅλα. **Γιατί;**

Τοὺς λείπει ὁ Θεός. Στὰ ψηλὰ βουνά, στὴν Πίνδο, κοιμήθηκα σὲ καλύβες βοσκῶν, ὅταν φυσοῦσε ὁ ἄνεμος κ' ἔπεφτε χιόνι, κι ἄκουγα τοὺς ποιμένες νὰ λένε· Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός, ζοῦμε καλὰ κι ἀγαπημένα ὅλη ἡ οἰκογένεια... Δηλαδή· μπορεῖ νὰ κάθεται σ' ἕνα παλάτι καὶ νὰ ἴσαι δυστυχισμένος, καὶ μπορεῖ νὰ κάθεται σὲ μίᾳ καλύβη, νὰ τρῶς ἕνα κρομμύδι καὶ ψωμὶ μαῦρο, καὶ νὰ ἴσαι εὐτυχισμένος.

Τί μᾶς λείπει λοιπόν; Ἡ ἀγάπη. Ἄχ νὰ ῥχόταν πάλι ἡ ἀγάπη στὴν πατρίδα μας, ν' ἀγαπιόμασταν πάλι ὅλοι μεταξύ μας. Νὰ ἔχαμε τὴν **ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ στὸν πλησίον!**

Ἄνταν λέω ἀγάπη, ἐννοῶ τὴν **ἐμπρακτὴ**. Εἶνε ὁ ἄλλος νηστικός; δός του κάτι νὰ φάῃ· διψᾷ; δός του νὰ πιῇ ἕνα ποτήρι νερό· εἶνε πονεμένος καὶ πικραμένος; παρηγόρησέ τον· πέθανε ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα του; σφουγγίσε τὰ δάκρυά του· ἔπαθε μίᾳ ζημιὰ στὰ ζῶα ἢ στὰ κτήματά του; τρέξε νὰ τὸν βοηθήσῃς· ἀδικεῖται ἀπὸ κάποιον ἰσχυρὸ ποὺ τὸν τρέμουν ὅλοι, κ' ἐσὺ ξέρεις ὅτι ἔχει δίκιο; νὰ πᾶς νὰ τὸν ὑποστηρίξῃς. **Τότε ἔχεις ἀγάπη.**

✓ Στὴν Εὐβοία ἔμαθα μίᾳ ὠραία πρᾶξι. Στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς οἱ Γερμανοὶ πήραν ἀπὸ ἕνα μικρὸ τσοπάνο, παιδὶ 17 χρονῶν, ὅλο τὸ κοπάδι του, 35 περίπου γίδια, μόνη περιουσία τῆς φτωχῆς οἰκογενείας. Τὸ παιδὶ ἔκλαιγε καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσε –ξέρετε πῶς ἀγαποῦν οἱ μικροὶ τὰ ζῶα τους– παρακαλῶντας νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν. Αὐτοὶ ὅμως ἀπειλοῦσαν μὲ τὸ πιστόλι νὰ τὸ σκοτώσουν, καὶ γύρισε πίσω στὸ χωριὸ πονεμένο. Τό ἔμαθαν οἱ συγχωριανοί, ὅτι ὁ Γιάννης ἔχασε τὸ κοπάδι του. Ἔ, τὸ ἄλλο πρῶι, **35 ἔχασε; 70 εἶχε!** ἔδωσε καθέννας ἀπὸ ἕνα πρόβατο καὶ τὸ παιδὶ παρηγορήθηκε. Νὰ τί κάνει ἡ ἀγάπη ποὺ ἔφερε ὁ Χριστός.

✓ Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια στὴ Μακεδονία καὶ ἀλλοῦ, ὅταν πέθαινε ὁ ἄντρας καὶ ἄφηνε στὴ χήρα ἀμπέλι ἢ χωράφι ποὺ αὐτὴ δέν μποροῦσε νὰ τὸ καλλιεργήσῃ, **τὴν Κυριακὴ**, ἀφοῦ ἔπαιρναν ἀντίδωρο καὶ τελείωνε ἡ θεία λειτουργία, οἱ ἄντρες μαζί μὲ τὸν παπᾶ πήγαιναν **στὸ χωράφι ἢ ἀμπέλι τῆς χήρας**, καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα ἔσκαβαν θέριζαν τρυγοῦσαν, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσουν. Νὰ τί εἶνε ἔμπρακτὴ ἀγάπη.

✓ Κι ἀκόμη παλαιότερα, λέει ἡ ἱστορία, ἔδῶ στὴ Μακεδονία συνέβη τὸ ἐξῆς. Μπήκαν οἱ Τοῦρκοι σ' ἕνα χωριό, ἄρπαξαν ἀπὸ τίς ἀγκάλες τῶν μανάδων τὰ παιδιὰ, συνέλαβαν τοὺς ἄντρες καὶ τοὺς πῆραν, κ' ἔπειτα ζητοῦσαν χρήματα νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν. Ἀλλὰ ποῦ χρήματα; Δέν ὑπῆρχαν, κι ὁ Τοῦρκος ζητοῦσε πολλά. Ζοῦσε τότε ἐκεῖ ἕνας ἅγιος δεσπότης. Αὐτός, γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἄντρες; ἔδωσε εὐλογία νὰ πουληθοῦν ὅλα **τὰ χρυσαφικὰ τῆς ἐκκλησίας** (καντήλια, ἀφιερώματα κ.λπ.), κ' ἔτσι ἔσωσε τὸ ποίμνιό του. Ἀντάλλαξε τίς ψυχὲς μὲ ὑλικά πλούτη· πάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ ἀγάπη ποὺ ἀπαιτεῖ θυσιές.

Νά, ἀγαπητοί μου, τί κάνει ἡ ἔμπρακτὴ ἀγάπη. Τὴν ἀγάπη αὐτὴ, ποὺ εἶνε οὐράνιο δέντρο, δέν τὴν ἔφερε στὸν κόσμον οὔτε ἡ φιλοσοφία οὔτε ἡ τέχνη οὔτε ἡ ἐπιστήμη· **τὴν ἔφερε ὁ Χριστός**· ἐκεῖνος τὴν φύτεψε μέσ' στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴ διδασκαλία καὶ τὴν ἁγία ζωὴ του. Νὰ διαβάσετε τὸ Εὐαγγέλιο, κ' ἐκεῖ θὰ δῆτε ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ κορυφαία ἀρετὴ, τήρησις ὅλου τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ (βλ. Ρωμ. 13,10).

Ἄνταν στὰ μέσα συγκοινωνίας μᾶς ζητοῦν **εἰσιτήριο**, χωρὶς αὐτὸ κανεὶς δέν ταξιδεύει καὶ γι' αὐτὸ φροντίζουμε νὰ τὸ ἔχουμε ἔτοιμο στὴν τσέπη, ἔτσι καὶ ὅταν φύγουμε ἀπ' ἔδῶ καὶ οἱ ψυχὲς μας φτερουγίσουν γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον, τότε –δέν εἶνε ψέμα αὐτό– ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι **θὰ ζητήσουν τὰ εἰσιτήριά μας**. Μόνον ὅποιος ἔχει εἰσιτήριο, θὰ πάῃ στὸν παράδεισο. Εἰσιτήριο εἶνε **τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης...**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**